

את חברו על שהוא חטף מידיו ממון או חפץ; או שטרען התובע שהנתבע הוא שומר של חפץ שלו, ושלח ידו בפקדון, ורצה לה窃取 his property, or to sue the owner of the property he had taken away from him, or to sue the owner of the property he had taken away from him, and to have his hand伸入并拿走 his property. (6) או

אדם לחברו, צריך להיות בבית דין של שלשה דיןיהם.⁽⁵⁾

גויילות, משבטי הגזילות, כאשר אדם טובע

הירושלמי, שהכופר במלואה, נעשה עליו גולן בכפרתו. ובואר, שאף לפי דעה זו, שנעשה הלהוה "גולן" מעת כפירותו, בכל זאת עדין נשאה על הלהוה גם תביעה של פרעון ההלואה, וכמו שהיה למליה עליו טרם הכפירה [אלא, שלאחר הכפירה אפשר לו לשובו גם מדין גולן]. ולכן, יכול המלווה לתובע על תשלום החוב בפני בית דין הדיוות, מדין לה, ולא מדין גולן.

ומבואר במשנתנו, האומרת שדין הלואות נידונים בבד"ד של הדיוות, שזה נהוג אף אם הלהוא נעשה כפרנית.

אבל דעת הגראי"ז היא, שם נסבור כירושלמי, שהכופר במלואה נעשה עליה גולן, נפקע ממנו חיוב הלהוא, וחיבך רק מטעם גולן, כי אי אפשר לחיביך אדם על אותו ממשום שני חוביים, גם ממשום הלהוא וגם ממשום גולן. [עיין קצות החושן טו ו סק"ב, ונתיבות המשפט סק"ג].

ومבואר סברתו, שאף על פי שהלהוה בעצם מעשה כפирתו הוא לא גולן ממשום, בכל זאת, הוא גולן ממשום את ה"חוב", וכי אלו ה"חוב" נמצא עתה בידי הגולן, ולא בידי הבעלים. וממילא, אין לו תביעה עליו מחמת שחיבך לו, אלא על מה שగול ממשום את ה"חוב". [ונראה, שرك לגבי חיוב החזרת הלהוא סובר הירושלמי שדין כגולן ולא כלוה, כיון שכפר בפקדון. אך אין כפирתו מפקיעת את השיעבוד הנכסיים שיש לו למלואה עליו משעת ההלואה. ולכן, פשוט הדבר, שם מכר הלהוה את נכסיו המשועבדים למלואה, לקלוחות, ואחר כך כפר בחוב, יגבה המלווה את חובו מהקרענות שהשתעבדו לו בשעת ההלואה. ולא נאמר שرك

5. בוגרא יבוא על איזה דין ממונות בדברת המשנה [ועיין בהערה 9], ויבואר אם הכוונה למוחין או להדיותות, ומאיזה פסק לומדים דין זה.

6. רשות. וכוונתו להבדיל בין גזילה ממש, לבין דין של לוהה שלא פרע חוכו, זהה נקרה בגמרה "הלואות", ועיין בגמרה [מהר"ם].

כוונת רשות להגדיר מה בכלל בכלל "גזילותות", ש כדי לדון בהן צריך דוקא בית דין מוחין [לפי מסקנת הגمراה], ומה נקרא "הלואות" [אי פרעון חוב], שדין יכול להיותណן בפני ביד הדיוות. דין גזילותות הם: הכהופר בפקדון, השולח יד בפקדון, והחוותף ממשונו של חברו. בשלשת המקרים הללו, האדם הגוזל נטל לידיו, או שמחזיק עתה בידו, חפץ של חברו, שלא ברשותו, וכונגד רצונו. אבל הלהוה והוא משלם, לא לך ואני מחזיק את ממשון חברו, כי הכהופר שלוה, נהיה למשון שלו משעת הלהוא [מלואה להוציאה ניתנה], ויש עליו רק התחייבות לפרע על הלוואה. וכיון שאינו חפות ממשון אחרים, אין הוא בכלל בהגדרת גולן.

ובספר אילית השחר מבואר, שבודאי עבר הלהוה שאינו משלם על לאו של לא תגוזל, אלא שהדין בבית דין הוא לא על עבירות הלאו, אלא לגבי החזרת החפץ או דמיו לנגזל, וב haloah אין חפץ הנגזל בידי הלהוה.

ולפי דעה זו, גם אם כפר את הלהוא, עדין הוא לא כלל בכלל גולן, כי בכלל זאת אינו תופס ממשון אחרים. ועצם מעשה הכהופר אינו מעשה בגזילה. וכן כתוב רשות במשפט לקמן בעמוד ב ד"ה הודות והלואות.

ובחדושי רבינו שמואל (רוזובסקי) מביא דעת